

Kapitola 2

Náš člověk přes auta – jednaosmdesátiletá babička jakéhosi Marcova a Sophiina kamaráda – nám rezervoval pokoj v hotelu *Le Rhul* přesně přes ulici proti dražšímu a slavnějšímu *Petit Nice*. Ten se tyčí na bílé skále jako moderní svatební dort a je vybavený bazénem, zajišťuje hlídání dětí, disponuje restaurací se třemi michelinskými hvězdičkami a nabízí služby kadeřníka! Oproti tomu náš *Le Rhul* vypadá jako šilencova obalkonkovaná fantazie inspirovaná babylonskou věží, zejména při pohledu zevnitř.

Z úsporných důvodů jsme se ubytovali jen v jednom apartmá. Jakmile děti vpadnou do naklizeného pokoje, vyskočí na ustlané postele a začnou po sobě házet polštáři a dekami, zatímco já bleskurychle ukrývám nevybalená zavazadla do šatny. Jsem víc než připravená dotknout se vody. Když jsem si před chvílí vydechla úlevou, bude další nádech jako euforické a omamné nadechnutí rajskeho plynu, které pošle do limbu mnoho záludných myšlenek a s nimi souvisejících emocí. Chci být omámená. Doufám, že voda všechno smyje. Vzhledem k naší záchranné misi by mohla zapůsobit jako voda při křtu. Znovuzrození... „Jdeme,“ říkám a jsem připravená vyrazit opět ze dveří.

Greg, přetížený letáky, které si nabral na schodech od al-

žirských dam, si ale dává na čas. „Za chvíli,“ říká a šťastně štosuje na rozhrabané posteli mapy a brožurky. „Pojďme si nejdříve vybalit. Nikam přece nespěcháme.“ Prokousává se prospekty. Informace o výletech lodí: přečteno. Mapa metra: nastudována. Jelikož neodcházíme hned, děti pokračují ve skotačení a začíná to pomalu vypadat, že v pokoji bydlíme už několik dní. Na všechny řvu, zcela bez účinku. Buď jsem ztratila hlas, nebo poslední zbytky respektu, nebo prohrávám boj s magickou mocí písmenek na letáčkách... Chvilí trvá, než si vykřičím trochu pozornosti.

„Cože?“ zabrblá Greg. „Nač ten spěch?“ Jaké cože? Copak nevidí, že Indy a Scarlett už téměř vykopli dveře hotelového pokoje ve snaze dostat se ven? Pokoj zaplavuje hysterie. Doobie svěsí uši a schoulí se mi k nohám.

„Tati, jdemeéé!“ vykřikuje Indiana.

„Já jsem připravená!“ říkám. Ani to nemusím vyslovovat nahlas, je to evidentní. Dveře jsou pokryté černými šmouhami od dětských podrážek. Dřív než Scarlett stihne provést další výkop, popadnu ji, přes rameno si hodím kabelku a významně zachrastím klíči od pokoje.

„Dobře,“ říká Greg. „Okamžiček.“ Cosi hledá v kufru. „Kde je vodítko pro Doobie?“

Bože, trvá věčnost, než ho najde a připevní Doobie na obojek. Konečně sbíháme dolů po schodech, přecházíme rušnou ulici, vyhneme se srážkám s utroubenými autobusy a rozběsněnými skútry a pobřežní cestou dosahujeme schůdků vedoucích přímo k moři.

Když sejdem na pláž, postavím Scarlett na zem. „Hurá,“ Indiana zakřičí radostí, čapne Scarlett za ruku a pádí do vln, které se tříští o skály vybělené sluncem. Na pár sekund se vrací zpět, aby ze sebe shodil bundu, svetr a tričko, chováním připomíná malého Švéda radujícího se z prvního letního dne. „Je tady horko,“ oznamuje nám se šťastným úsměvem na tváři. Sedím na skále, u mých nohou se hromadí oblečení a součástí pilíře ze svršků je už i můj svetr. Greg poskakuje po kamenech

za Scarlett, zatímco Indy běhá kolem a plastovým mečem bojuje s neviditelnými ninji.

Pomaličku se začíná uvolňovat balvan, který mi sedí za krkem už celý týden. Nabírám sílu a vrací se mi klid do duše.

V Brianny mě neustále všichni zavalovali svými neodkladnými požadavky a já jsem si nikdy nedovolila meditovat nad naším fantastickým útekem do Francie, není divu, že jsem v marseilleském taxíku měla najednou všeho až po krk. Možná se ozval pud sebezáchovy a s ním ruku v ruce chuť se vším skoncovat. „Ano, máte všichni pravdu, bylo šílené sem odcestovat. Vracíme se domů!“ Kolikrát jsem jen měla tato slova na jazyku, když jsem stála uprostřed vlhkého zeleného pole obklopeného stromy bez listů, tudíž bez života, a zírala na nízký zašedlý obzor.

Aby mi nepovolily nervy, bylo lepší něčím se neustále zabývat. V prvních dvou dnech jsem vybalovala zavazadla a hledala místo pro naše věci. Greg se postaral o zapojení počítače ve vymrzlé kanceláři a začal komunikovat se svým zaměstnavatelem v Americe. Dále bylo nutné, aby si děti přivykly na svůj nový pokoj a aby se zbavily jet lagu, který postihl nás všechny. Dny pro nás byly nocemi, v noci jsme bděli jako ve dne a hodina od tří do čtyř odpoledne se změnila v nejdelších šedesát minut v historii lidstva.

Indyho jsem pomaličku odnaučila náměsíčním procházkám. A Scarlett zase děsivému zvyku doplazit se o půlnoci do naší ložnice a posadit se tiše vedle mojí postele jako přízrak. Když jsem ucítila cizí přítomnost, vyděšená k smrti jsem otevřela oči do tmavého, cizího pokoje, abych ji načapala, jak na mě číhá.

Prvních sedm dní jsme řešili malé velké problémy související s naším novým životním stylem. Například jak zapálit oheň v krbu na dřevo tak, abychom nezamořili kouřem celý dům. Mimochodem za větru, který tady fouká silně téměř nonstop, je to zhola nemožné. Dříve by podobné okolnosti vedly k tomu, že bychom s Gregem propukli v hašteřivou hád-

ku, obviňovali se navzájem, ukazovali na sebe prstem, hledali viníka a litovali se. Tady ale podobné aktivity k boji vůbec nevedly. Místo toho jsme si rozdělili pravomoci stejně věcně jako ve sportovním týmu: Kdo má dřív pracovní povinnosti. Ty? O. K. Já se tedy logicky musím postarat o děti. A kdo pohlídá oheň a připraví večeři? Ty a já? Že by společně? O. K.!

I když se otázky na tyto odpovědi zdají automatické, nebylo tomu tak mezi námi vždycky. Kouzlo exilu v Brianny spočívá v tom, že jsme si slíbili vytvořit náš nový vlastní svět, který ještě není v troskách. Za náš start do nového života jsme po oboustranné dohodě zaplatili úsporami na vzdělání našich dětí. Každé naše rozhodnutí mělo prověřit šanci na uzdravení našeho vztahu. Brianny je naším dočasným domovem, a Francie jako taková je výzvou. Kromě toho, že by měla spasit naše manželství, je tu ještě další záminka k jejímu prozkoumání: jídlo. A tak se pouštíme do putování za jídlem a já tady – na mořském břehu – pouštím z hlavy kouřem zamořený dům, opuštěná pole, hrozně šedé nebe i nudu z celodenního zírání na tytéž lidi.

„Všimla sis, jak garáže na vlakovém nádraží smrděly močí?“ ptá se mě Greg šibalsky, když zrovna s dětmi pracuju na výrobě malého rybníčku.

„To bude navždycky tvoje první vzpomínka na Marseille?“ opáčím a spustím do vody sasanku, která začne s roztančenými okvětními lístky houpat se ke dnu. Scarlett vykřikne nadšením a vyžaduje opakování.

„Neměl bys říkat ‚smrděly močí‘, tati“ upozorňuje Indy. „To je fuj.“

„Ale hlupáčku, já mluvím o lulání, takže to můžu takhle říct.“ Pokračuje v sebeobraně: „Pach moči je typickým pachem Francie.“ Zhluboka se nadechne vzduchu své rodné země a sebere plochý kámen. „Koukej, srdíčko,“ vyzve Scarlett. Hodí ho na hladinu, kámen po ní čtyřikrát poposkočí. Greg se narodil ve Francii, je synem kultivované a zároveň intrikánské Pařížanky a umírněného amerického lékaře. V sedmi letech

se rodina přestěhovala do Virginie kvůli tatínkově nové praxi a malý Greg anglicky neuměl ani slovo. Vyrůstal na Montmartru, vychovávali ho laskaví prarodiče a on jako kluk zakusil rozkoš z čůrání na dlažební kostky jakožto vrcholnou chlapeckou zábavu. „Pařížské metro také smrdí močí. Skoro jsem na to zapomněl.“

„Brianny voní kouřem,“ odvádím řeč.

„Nebo bahnem,“ přidává se Indy. „Protože pořád prší.“

„Kouřem a bahnem,“ odsouhlasí Greg a skáče po útesu. Scarlett sebere obrovský kámen a mrští jím do rybníčku. Žbluňk a Scarlett schytá spršku. Zmáčená od hlavy k patě mořskou vodou začíná natahovat. „Možná bychom měli jít,“ říká Greg, zatímco ji otírá obličej vlastním tričkem. „Jinak zmeškáme ten správný čas pro bouillabaisse.“

„Už je poledne?“ Zvednu hlavu a otočím se za sluncem, které je zavěšené vysoko na obzoru.

Greg se podívá na hodinky: „Jsou skoro dvě.“ Okamžitě posbírám všechny svršky a popadnu urousané děti, abych je dotlačila zpátky do hotelu. Jsme tady přece kvůli JÍDLU! Jde se obědvat.